

ладинови е било предопредѣлено скоро да умратъ въ затвора или на далечно заточение. Самъ Мелетий, голѣмъ злодѣецъ презъ двадесеттѣ години, въ които се е борилъ противъ охридчани, всичко е употрѣбилъ, за да съсипе мнозина отъ тѣхъ, но убийство никога не е извършилъ...

Та братя Миладиновци не сж умрѣли отъ отрова. Което впрочемъ въ нищо не мѣнява отговорността на Мелетия и на гръцката патриаршия за тѣхната смъртъ*.

*

Последни по редъ идватъ споменитѣ на Д-ръ Хр. Стамболски (т. I, София 1927 год., стр. 136, 149, 157), въ които на ново става дума за отравянето на братя Миладиновци.

Д-ръ Стамболски, роденъ на 8. VIII. 1843 год., пристига въ Цариградъ на 22. IX. 1858 год. и постѣпва, заедно съ други българчета, ученикъ въ военното медицинско училище. Въ споменитѣ си за 1858 год. той пише: „... Следъ отпускъ на църквата, Христо се грижеше да се срещне съ нѣкои отъ общинаритѣ, за да запита и узнае нѣщо ново по българскитѣ работи, за онова що вършатъ представителитѣ на патриаршията“ ... „... Твърде често се виждаше и съ Иванъ Найденовъ, отъ когото научаваше за всичко, що е станало презъ седмицата по църковнитѣ ни работи. А следъ това всѣки недѣленъ день той заобикаляше Балъ-Капанъ, понѣкога придруженъ отъ Иванъ Найденовъ, гдето се бѣше запозналъ съ нѣкои търговци: Никола П. Тълчилещовъ, Ив. х. Петровъ, Кира Поповъ и др. сжщо и съ секретаритѣ и писаритѣ на нѣкои търговски кантори: Костаки Славовичъ отъ Одринъ, х. Мина Пашевъ отъ Сливенъ ... особено съ последнитѣ той обичаше да се срѣща по често като съ по-млади тежнениа, съ по-горещи, макаръ и понѣкогашъ смѣли и опасни възгледи по народнитѣ работи ...“ (стр. 34).

Отъ горнитѣ цитати се вижда, че Стамболски, 15 годишенъ, ученикъ въ I кл. на медицинското училище, степендиантъ на турското правителство, току що пристигналъ въ Цариградъ, се интересува живо отъ църковнитѣ и народни работи и бърза да се присъедини къмъ тайния кржжокъ на „вѣрнитѣ приятели⁵⁾“ (видни търговци, секретари на голѣ-

⁵⁾ Самъ Стамболски чувствува твърде преждевременна тази дружба и затова пише нѣкакъ плахо: „... къмъ които („вѣрнитѣ приятели“) се присламчи и причисли въ 1859 и Христо Таневъ ...“ (забележката на стр. 35).